

Страданието като път към духовно извисяване в „Cis Moll”

Публикувано от **Iubega** на **2020-12-18**

Страданието като път към духовно извисяване в „Cis Moll”

ЛИС

Пенчо Славейков е най-универсалната творческа фигура от първото поколение модернисти в българската литература. В историята остава като най-голям крепител на кръга „Мисъл“. Цялото наследство на поета е пронизано от дълбок философски размисъл за смисълът на битието, за предопределението на човека и драматичният му житейски път, за страданието като способност за себепознание и усъвършенстване на личността.

Тези проблеми откриваме и във философската поема на автора – „Cis Moll“. В нея е поставен проблемът за страданието и силната духом личност която успява да надмогне страданието, защото духът може да победи всяко страдание.

Стихотворението е създадено през 1892 г и е включено в списание „Мисъл“ и след това е включено в трите издания на книгата „Епически песни“. Заглавието назовава тоналността, в която е написана Петата симфония на Бетовен, то съчетава музика и поезия, като така очертава конкретния смисъл на творбата. В „Cis Moll“ виждаме проблемите за човека и съдбата и за драмата на човешката личност. Оглушаването на Бетовен е повод за размисъл. Първоначално той е отчаян поради сполетялото го нещастие и се определя като „мъртвец приживе“. Той в последствие превъзмогва страданието и продължава да твори. Нарушената хармония между човека и света води до вътрешна криза и желание за смърт, но творецът не е позволил на страданията да му попречат да твори.

Творбата има триделна композиция. Състои се от пролог, епически разказ и епилог. В пролога на творбата лирическият герой е представен на фона на чудна и лятна нощ. Така е оформен контраст спрямо неговите душевни преживявания и светът вън. В последствие се разбира, че Бетовен е загубил слуха си, както и желанието си за живот. Отчаянието на Бетовен най-ясно личи в думите „За мене всичко свършено е вече! Слепецът няма слънцето да види. Във безпросветна нощ

залутан, само живее той – да чувства адски ужас на туй , що е загубил безвъзвратно.“. Това е изповедното слово на героя от което научаваме за неговите драматични преживявания. Последния стих носи усещане за безнадеждност и обреченост и така се появяват основните мотиви за слепотата , човешката съдба и страданието.

Кулминацията настъпва когато Бетовен осъзнава , че човек може да надмогне страданието и именно така може да осъществи мисията си на творец. Дори е направена аналогия с Омир , който е бил сляп, но въпреки това не се е отказал да твори. От стиховете „Не из очите погледът излиза, а на душата из Светая Светих“ и „Живее всемогъщия дух- а с него аз в изкуството живея...“ се разбира ,че страданието може да бъде надмогнато. Именно това е необходимия подтик , за да може Бетовен да се върне към изоставеното си творение и отново да композира. Така страданието се явява като награда , за да може Бетовен да прозре мисията си в света , а именно да просветлява хората с изкуството си . Заради това е направена аналогия и с Прометей: „Ти имаш свой особен дял... Ти снес от небесата пламък Прометеев , да го запалиш в хорските сърца и възгорени , да ги възвисиш.“

Композиторът извървява дълъг път осъзнавайки, че физическия недъг може да бъде преодолян, именно това е възможно само от една силна личност. Така става ясно ,че изкуството извисява и дава вечен живот. Когато човек има силен дух, физическия недъг няма как да бъде пречка

Страданието като път к

Powered by

Bukvar.bg

Image not found

© 2010-2024